דהתם ד) בחטאת ואשמות הויא לימודי [קדשי] קדשים ולא מיקרו מעשית מותן בהעלאה אבל באלמודי קדשים קלים מיקרי מעשית מעשה משום ההעלאה ואם תאמר ומאי שנא ולימר מודי הכא רביע פרן שיחי' דאמת ושנא לימודיה לימא קרא ולימודיה לימא סברא לימודיה לימא קרא דכתיב

נ א מיי' פ"ו מהלכות שגגות הלכה ט:

נא ב מיי' שם פ"י הלכה ח:

נב ג מיי' פ"ד מהלכות איסורי מזבח הלכה י' וס"ו מהלכות קרבן פסח ה"ב:

א ד מיי' פ"ב מהלכות פסולי המוקדשין ה"ח:

ב ה מיי' פ"ח מהלכות תמורה הלכה טו והלכה כ:

כו כל ק"ק טו' ע"ש

ג ו מיי' פ"ג מהלכות מעילה הלכה ד:

והאיתא הדשן נבי שלה ולו לאו הלי קרא מן הדין היה לו לומר דמעשה העלאה ב) הן בקדשי קדשים הן בקדשים קלים הוי נעשית מעשה אך נלי קרא נבי שלה דלא הוי נעשית מעשה בהעלאה כיון דאכתי צריך להעלותה לבית הדשן האלך ג) קדשי קדשים מלף מינה שכבש שהיא קדשי קדשים ומעלין בה עד שהגלה לבית הדשן ז) *כל קדשי קדשים מועלין באמורין עד שיגלה לבית הדשן אבל בקדשים קלים לא מלף מינה ולימנית לומר סברא דנבי קדשי קדשים שיש בהם מעילה מתחלה לא נפק מעילה מהם לו מלאמורים שלהם לכל הפחות עד שיגמור הכל שיגלה לבית הדשן אבל בקדשים קלים שאין בהן מעילה עד לאחר זריקה מיד שיעלו האמוריים דין הוא דלא נמשל בהו כי סברא הוא לומר הכל מקום דמיד לאחר העלאה הוי נעשית מעשה אלא דנבי קדשי קדשים נפי שיש מעילה בהם מתחלה לא נפקי אלא לזמן מלומר שנוכל למעשה דהייט העלאה לבית הדשן אך קלת קשיא על זו הסברא דהא קטורת שהיא קדשי קדשים ויש בה מעילה מתחלה אמרינן פסחים (דף טו.) דמעשה המרתו אין בהן מעילה ולא אמרינן עד שיגלה לבית הדשן אמנם *לעשמת דפרישת מקרא ניחא דכיון דלאו מין זבח הוא לא שייך למילף משעלה ב) : **ומה** פיגול בעשה בדיעבד אחת. פירוש דלא בעיא דיעבה בהתלה ודיעבה כשלו בטומאת מקדש וקדשיו שבושת (דף ב.) : **וקרבנו** קטוע. שלוט בעולה ויורד ועני ועשיר ב) אחד מה שאין כן [בקרבן] בקרבן של טומאת מקדש וקדשיו ו) :

הא כיצד. כגומר אם [כן] קבו קילו אחדדי ואמר יקדישו משמע משעת הקדש ואמר יקרב משמע הקרבה ממש : כל דבר שיש לו מתירין משיקרב מתירין. בזבחים (דף מה.) פירשתי שד :

הדרן עלך חטאת העוף

ולך חטאת והמורת חטאת וכן חטאת שמתו בעליה ישתו והשיבה שאתה ושאבדה ומצאת בעלת מום אם משכיפרו בעליה המות.. לכאורה משמע דהכי קאמר אם משכיפרו בעליה ומצאת שהיתה אבודה ג) *בשעת כפרה מהה ומצאת בעלת מום אפילו מצאת יג) [קודם כפרה] וקבה כיון דלא מצאת עד לאחר כפרה לטלי עלמת המות וי"ל דמהגיהין כרבנן דרבי שמעון דאמרי (תמורה דף פז.) אין חטאת מתה אלא באבודה בשעה כפרה והכא מיירי יג) בשעה כפרה אינה אבודה והאי אם משכיפרו לא קאי אמצאת אלא קאי אהאי דקאמר המות וה"ק [ד) ומצאת בעלת מום קודם כפרה אם משכיפרו בעליה יד) כלו לימלך מה יעשו המות ואע"ג דאם מצאת בעלת מום וקביל דרבי שמעון מ"מ אית לן למימר הכא המות כיון דאית בה דחויים אחרים עם הדיחוי דאבודה ליה לן למימר דהמות כדאמרין בהמורה (דף כב.) מו) באבודה לילה לא שמיה אבוד כיון דלא חזי להקרבה בלילה וה"ל היה לן למימר יותר דלא המות כי מצאת בעלת מום מכי מצאת תמימה דאמר לא המות לרבנן לכך נראה לפרש דודאי אם כיפרו בעליה קאי אמצאת ובאבודה בשעת כפרה מיירי וה"ה כי מצאת המימה דהמות ונקט מצאת בעלת מום לרבותא דאע"ג דאיכא דיחוי המום עם הדיחוי דאבודה וס"ל אמיתא דלא המות מז) קמ"ל דהמות וכמו כן פשיט נבי שיבה שאתה דמורקי לה בהמורה בפרק ולד חטאת (דף כב.) באבודה כדי שלא יקבה ממנה נרים לקים דאמר שיבה שאתה רוחוים יז) כאלו היא שומדת בבית הקברות ורוחוים יח) [ג) ושיבה שאתה אבודה עם שיבה שאתה [ג) והשתא קבה כיון יפ) דמ"ל למה לי שיבה שאתה והא טלי עלמת כ) דאבודה בשעת כפרה המות ואם משכיפרו בעליה קאי אמצאת ואבודה ואמצאת בעלת מום וי"ל דהכא מני נקט לרבותא שיבה שאתה דאע"ג דאיכא דיחוי אחרינא עם דיחוי דאבודה כ) מ"מ המות וא"ל דמלי דפרישת לא משכחת ר' חטאות המות דהא לא אמר בשיבה שאתה ומצאת בעלת מום דהמות אלא באבודה וכן כיפרה בעליה באחר לא אמרינן המות אלא באבודה בשעת כפרה לרבנן דרבי שמעון אבל לרבי שמעון מיתא שפיר דהא כג) אית ליה דכיפרו בעליה אפילו בלא אבודה כלל המות מי) י"ל דלרבנן מי לא אמרינן דהמות ומצאת בעלת מום דהמות כדאמרינן בהמורה (דף כב.) מו) באבודה לילה לא שמיה אבוד כיון דלא חזי להקרבה בלילה והיה לן למימר דהמות ומצאת בעלת מום מכי מצאת תמימה דאמר לא המות לרבנן לכך נראה לפרש דודאי אם כיפרו בעליה קאי אמצאת ומצאת בעלת מום דהמות ומצאת בעלת מום דהמות דהא לא אמר בשיבה שאתה ומצאת בעלת מום דהמות אלא באבודה וכן כיפרה בעליה באחר לא אמרינן המות אלא באבודה בשעת כפרה לרבנן דרבי שמעון אבל לרבי שמעון מיתא שפיר דהא כג) אית ליה דכיפרו בעליה אפילו בלא אבודה כלל המות מי) י"ל דלרבנן מי לא אמרינן דהמות ומצאת בעלת מום דהמות כדאמרינן בהמורה (דף כב.) מו) באבודה לילה לא שמיה אבוד כיון דלא חזי להקרבה בלילה והיה לן ל